

Phần 24

Chương 70

Định Thân Vương gật gật đầu, tiếp theo lại thở dài: “Lời này của bà cũng đúng, cũng may mặc dù dòng dõi nghèo túng nhưng cũng là thư hương thế gia, kết duyên với Trì Ca cũng không tính là không được, cưới nàng, cũng có lỗi với Minh Chương.”

Vương phi nghe xong, tức giận trắng mặt nhìn ông: “Nhi tử nói đúng lắm, chẳng lẽ là thật như nhi tử nói, Trạng Nguyên Lang này là con riêng bên ngoài của ông phải không, bằng không thì sao lại che chở như vậy?”

Lông mày Định Thân Vương đều dựng lên: “Nói bậy, lời của tên tiểu tử đó sao mà đúng được.”

Vương Phi nói: “Không phải là ông buồn bực sao, thật tình chột dạ mới là kẻ trộm.” “Bồn vương chột dạ cái gì.” Đôi bên cãi vã, cũng may bà tử dâng trà lên, hai người mới dừng câu chuyện lại.

Chuyển hôm khác, Định Thân Vương vừa hạ triều, thì tổng quản thái giám trong cung Thái hậu chặn lại, nói Thái hậu mấy ngày này không gặp Vương Gia, cũng nên đi qua trò chuyện.

Định Thân Vương và Thái hậu thành thật mà nói cũng coi như thúc tẩu, lão Vương phi, Vương phi cũng thường đi đi lại lại cung Thái hậu, bản thân ông đi ngược lại không thỏa đáng lắm, mà Thái hậu cũng không có sai người gọi ông, hôm nay chẳng lẽ là có chuyện gì gấp.

Trong lòng nghi ngờ cùng thái giám đi qua, đi vào cung Thái hậu, thấy Thái phi cũng ở bên cạnh, hành lễ xong, mới phát hiện sắc mặt Thái phi không được tốt.

Thái hậu hơi có chút khó xử, theo bà, chuyện hôm qua cũng đã trôi qua rồi, tuy nói Cửu công chúa bị đánh bốn cái tát có hơi nặng, điều trị mấy ngày cũng liền không có gì đáng ngại, không muốn âm ỉ, có cái gì tốt đâu, hôm qua nói với Thái phi hai câu cứng rắn, cũng là để bà ta hiểu được, bà ta cũng không suy nghĩ một chút, nếu bàn về xanh đỏ đen trắng, khuê nữ bà ta có thể chiếm được lý lẽ sao.

Hôm qua ngược lại là khuyên trở về, không ngờ sáng sớm hôm nay lại tới nữa, đi vào liền khóc lóc nỉ non không dứt, nói khuê nữ bà ta chịu ủy khuất, buộc Thái hậu phải đi gọi Định Thân Vương tới đây, nói chuyện này không thể bí mật như thế, Định thân vương phủ dù sao cũng phải cho ý kiến, chung quy cũng phải bồi thường lễ vật chứ.

Lời này của Thái phi cũng có chút đạo lý, liền sai thái giám bên cạnh đi gọi Định Thân Vương, ý tứ của Thái hậu là, hai bên gặp mặt, Định Thân Vương

trầm thấp cúi đầu, về tình, Thái phi bên này có được mặt mũi, hai là vừa có bù thêm, bản thân ông ở bên trong hòa giải hai câu, chuyện coi như trôi qua.

Không ngờ Thái phi nói thì rất hay, nhưng vừa thấy mặt Định Thân Vương trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói: “Mọi người nói Định thân vương phủ thế lớn, trước kia chỉ nghe nói, ngược lại không tin lắm, hôm qua có thể cho ta mở mang tầm mắt, vị tiểu gia kia của nhà ngươi, trong mắt còn có ai, ban ngày ban mặt, xông vào cung Thái hậu, ở trước mặt ta và Thái hậu lão phật gia, dám đánh tiểu Cửu nhà ta, đáng thương cho tiểu Cửu nhà ta, công chúa cành vàng lá ngọc, chịu sỉ nhục lần này, như thế nào nghĩ thoáng được, đêm qua buộc vải muốn treo cổ, không phải nha đầu phát hiện, lúc này không chừng đã sớm gặp tiên đế rồi, có lẽ tiểu Cửu biết, tiên đế thương nàng, nhất định không nỡ để nàng chịu ủy khuất.”

Lời này làm Thái hậu nhú mày, trong lòng nói bà ta đây là có ý gì, nói là tiên đế không có ở đây, bà và Hoàng Thượng khi đẻ hai mẹ con bà ta sao, Định Thân Vương thế mới biết, hôm qua còn có chuyện như vậy, vội vàng quỳ xuống đất nói: “Lời này của Thái phi thần không chịu nổi, nếu thật là Diệp Trì mạo phạm công chúa, vi thần ở đây trước thay hấn xin lỗi, trở về tất nhiên hảo hảo giáo huấn.”

“Hảo hảo giáo huấn? Lời này của Vương Gia dễ dãi dành ai đó? Ai chẳng biết vị tiểu gia bá đạo kia của nhà các ngươi, nói cái gì giáo huấn, chẳng phải là lời nói dối à.”

Định Thân Vương biết vị Thái phi này không phải dễ đối phó, năm ấy loạn bát vương, bà ta cũng đi theo quấy rầy không ít, không phải tiên đế sáng suốt, bản thân bà ta cũng không sinh hoàng tử, cuối cùng còn không biết sao nữa, chỉ là, luận thị phi, nếu bà ta muốn dùng một ít thủ đoạn gạt mình, thì thật sự là sai phương pháp rồi, thật coi Định Thân Vương ông đây dễ khi dễ lắm à.

Nghĩ đến đây, mở miệng nói: “Xin hỏi Thái phi, có thể có duyên cớ, nếu Diệp Trì thật đúng vô duyên vô cớ mạo phạm công chúa, vi thần lập tức sai người áp giải hấn, cho Thái phi xử lý, mất đầu hay là giết cửu tộc, vi thần không nửa câu oán hận.”

Thái hậu ngược lại hít một hơi, tuy biết Định Thân Vương tính tốt, nhưng đó là người ta có hàm dưỡng, Thái phi thật coi người ta là quả hồng mềm mà ngắt a, làm sao lại không suy nghĩ, có thể sinh hạ nhi tử bá đạo như vậy, người cha làm sao có thể là loại người mặc người khi dễ, hơn nữa, mất đầu, giết cửu tộc, thánh Tô gia ban cho Thiết Mạo Tử Vương, người ta có đan thư sắt khoán⁽¹⁾, kim bài miễn tử, cho dù phạm vào tội lớn mất đầu, đều có thể miễn chết, huống chi, đây cũng không tính là đại sự gì, càng đừng nói giết cửu tộc, lão Định Thân Vương và Thánh Tô gia là huynh đệ, người và Hoàng Thượng cùng một tộc, giết cửu tộc chẳng lẽ lại giết luôn Hoàng Thượng, chẳng phải hoang đường sao.

Nếu để cho Thái phi càn quấy nữa, động tĩnh quá lớn thật không dễ thu thập, Nghĩ đến đây, Thái hậu vội vàng hòa giải nói: “Mau đỡ Vương Gia, nói cho cùng đều là một nhà, sao lại phải làm như vậy.”

Hai tiểu thái giám bên cạnh bước lên phía trước nâng Định Thân Vương dậy, Định Thân Vương ngược lại nói: “Thái hậu minh giám, loại tội danh này vì thân sao có thể tha thứ, tự nhiên phải hỏi cho rõ mới phải, kính xin Thái phi giải thích nghi hoặc cho thần, vì duyên cớ gì, Diệp Trì lại chạy vào cung hồ đồ.”

Cái này... Thái phi không khỏi có chút khó xử, không nói được, ý tứ của Định Thân Vương là muốn hiểu rõ, nếu nói là rõ thì thật không xong, còn nói Định Thân Vương trung thực, quả thực so với tiểu tử Diệp Trì kia còn khó đối phó hơn.

Nơi đây đang cãi nhau tủa bụi, bên ngoài tiểu thái giám chạy vào truyền lời nói vạn tuế gia đến, Thái phi nghe Hoàng Thượng tới, lập tức có chút không yên lòng.

Sùng Nhân Đế cũng là nghe nói Định Thân Vương đến chỗ Thái hậu, suy nghĩ đích thị là bởi vì chuyện hôm qua, hai mẹ con Thái phi ở trên người Diệp Trì không xả được cơn giận, vừa muốn tìm Định Thân Vương gây rối.

Trong lòng thực phiền hai mẹ con này, đi vào cung Thái hậu, sắc mặt cũng không tốt lắm, trong lòng Thái hậu thầm hỏi hận đã nghe lời Thái phi nói, nhưng cũng không muốn ồn ào việc này nữa, liền nói: “Hoàng Thượng hôm nay sao lại tới, chúng ta đang ở đây trò chuyện với Định Thân Vương.” Nói xong liếc mắt Thái phi.

Thái phi tuy nói sợ Hoàng Thượng, nhưng nhớ tới khuê nữ của mình, trong lòng cảm thấy nếu qua chuyện này ai còn xem mẹ con bà ta gì, không bằng bất cứ giá nào cũng phải quây một trận, phải đánh tên khốn Diệp Trì kia một trận, mới giải hận được.

Nghĩ đến đây, chợt khóc lớn lên, vừa khóc vừa nói: “Tiên đế gia ơi, người đi sớm như thế, vứt bỏ hai mẹ con chúng ta, đều bị người khi dễ lên đầu rồi, cũng không có ai tới giúp chúng ta một chút, tần thiếp thì không có gì, nhưng tiểu Cửu là công chúa người nâng niu trong lòng bàn tay, chưa từng động đến một đầu ngón tay, hôm nay lại bị người ta đánh ra nông nổi này, sớm biết như thế, hai mẹ con chúng ta nên đi theo tiên đế gia mới phải, cũng khỏi phải cho người ta khi dễ.”

Sắc mặt Thái hậu cực kì khó coi, quát một tiếng nói: “Càng ngày càng nói hươu nói vượn, người đâu đưa Thái phi hồi cung.” Không ngờ Thái phi hôm nay nhất quyết âm ỉ như thế, như thế nào chịu trở về, tránh khỏi ma ma chạy đến trước mặt Hoàng Thượng nói: “Người bên ngoài không trông cậy vào được, Hoàng Thượng, đây chính là muội tử ruột thịt của người, nếu như người không che chở, thì còn có ai?”

Ánh mắt Sùng Nhân Đế âm u nhìn bà ta: “Đúng là thân muội tử của trẫm, Diệp Trì cũng là huynh đệ của trẫm, nàng dâu của Diệp Trì chính là đệ muội của trẫm, nếu trẫm là Diệp Trì, nàng dâu của mình bị người ta đánh, còn có thể chịu đựng không lên tiếng, sống thế cũng là lãng phí lương thực, vốn trẫm còn

phạt hấn nửa năm bổng lộc, hôm nay thấy ngược lại không nên phạt, ngược lại nên thưởng, Lưu Hải đến tâm cung của trẫm lấy dạ minh châu, thưởng hấn.” Quẳng lại lời nói xoay người lại rời đi.

Lưu Hải liếc mắt nhìn Thái phi ỉu xiu, trong lòng nói, đây gọi là có tốt mà không biết hưởng, tự nhiên đi tìm xui xẻo, chọc giận vạn tuế gia, đúng là kém thông minh thật, nhưng bốn tát tay này của tiểu vương gia thật có giá trị a, hôm qua vừa lấy đi một cây quạt nghìn vàng khó cầu, hôm nay lại được một đôi dạ minh châu.

Dạ minh châu trong tâm cung vạn tuế gia có thể nói là bảo bối giá trị liên thành, hưởng chi, bởi như vậy, sau này càng không ai dám trêu chọc tiểu vương gia, chút nữa hấn tự mình đưa dạ minh châu qua, làm tiểu gia vui vẻ, sẽ đem hồ lô phi thúy trong tay thưởng cho mình, sắp vào thu rồi, trở về bắt côn trùng mùa thu bỏ vào bên trong, nhất định không thua đồ trong tay Lưu Tứ, lão tiểu tử kia được cái răng ngà voi mà khoe khoang khắp nơi, còn sớm lắm, lập tức theo Hoàng Thượng rời đi, vứt bỏ cục diện rối rắm cho Thái hậu xử lý.

Thái hậu thấy Thái phi như vậy, hận không thể mặc kệ chuyện này, nhưng Định Thân Vương còn trông mong đứng ở bên cạnh, đành phải giữ vững tinh thần nói: “Hôm nay mời Vương Gia tới đây vốn là vì hôn sự của Trì Ca, ai gia không có gì khác, chính là có chút ít vải vóc, trang sức, vật trang trí, trở về ai gia sẽ sai Lý Phúc đưa đến chỗ ngươi, bảo lão Vương phi cho tân nương tử thêm trang sức cũng tốt, giữ lại thưởng người cũng được, tóm lại so với đồ bên ngoài cũng tốt hơn.”

Định Thân Vương biết Thái hậu nói lời này chính là muốn hòa giải, mình cũng phải thấy tốt mới lấy, vốn nghe Diệp Trì đánh Cửu công chúa, trong lòng Định Thân Vương còn có chút gờ trổng, suy cho cùng thì hôn tiểu tử này đánh cũng đánh rồi, quản ngươi công chúa hay không công chúa, Thiên Vương lão tử cũng không để vào mắt, những lời kia ông vứt ra ngoài, nếu thật là vô duyên vô cớ, thật đúng là kết thúc không tốt.

Nhưng vừa nghe Hoàng Thượng nói, mới biết được thì ra là Cửu công chúa đánh con dâu tương lai chưa mình, tiểu tử kia mới xông vào cung náo loạn như vậy, thật muốn luận đúng sai, nhưng lời vừa rời của Hoàng Thượng, cũng coi như cho Định thân vương phủ mặt mũi, mình lại nắm không tha, không khỏi bụng dạ hẹp hòi, cộng thêm Thái hậu ở đây lại ban thưởng, mình cũng nên nói tạ ơn thôi.

Định Thân Vương chân trước đi, chân sau mặt Thái hậu trầm xuống, nhìn Thái phi lạnh lùng nói: “Không ngờ ngươi lại là người biết tranh thủ, mưu toan náo loạn trước mặt Hoàng Thượng và Định Thân Vương, mở miệng một tiếng tiên đế.” Nói xong lạnh cười một tiếng: “Tiên đế đối với mẹ con ngươi cho dù tốt, thế nhưng hôm nay không còn hữu dụng nữa rồi, có câu thế sự thay đổi, lời nói cho dù ngươi không thích nghe, ngươi đang ở hiện tại chứ không phải thời của tiên đế, ngươi khóc lóc om sòm ầm ĩ một trận, liền có thể gây được kết quả

gì, nếu như người nghe lời ta, nên trở về khuyên nhủ Cửu nha đầu, kiềm chế tính tình này của nàng, bản thân người cũng ngấm lại, đừng làm vũ khí sử dụng cho người ta, nếu như vẫn còn hoang tưởng như rơi vào trong sương mù, còn có một câu nói, ai gia phải nhắc nhở người, ở trước mặt Hoàng Thượng nói những thứ này đều không được, những phi tử tốt của tiên đế hiện đều ở Vân Tiên am đó.”

Mặt Thái phi liền biến sắc, cả người thoáng dao động, bà hôm nay còn có thể trong cung, một là sinh ra nữ nhi, hai đó là có thể cùng Thái hậu nói hai câu, nếu ngay cả Thái hậu đều không để ý phân tình này, bà nếu thật là đi vào Vân Tiên am, cuộc sống thật không dễ chịu, liền đưa tay vịn tay ma ma đi ra.

Thái hậu thấy bà ta lung la lung lay đi xa rồi, mới thở dài nói: “Tuồng bà ta là người thông minh, hóa ra lại hồ đồ đến thế, từ lúc tiên đế còn sống, bà ta liền tranh cường háo thắng, mọi chuyện đều muốn xuất chúng, lại không biết làm người phúc hậu ba phần.”

Mà ma ma bên cạnh nói: “Cũng không phải vậy, lúc Thái hậu ở hậu cung cũng không dễ làm người khác chú ý như bà ấy, bà ấy cũng không nhìn Thái hậu vào mắt, không ngờ Hoàng Thượng chúng ta không chịu thua kém, Thái hậu lão phật gia đã thành chủ nhân lục cung, trong lòng bà ấy không biết không cam lòng nhiều bao nhiêu.”

Thái hậu cười nói: “Không phải Hoàng Thượng không chịu thua kém, không có ai ở đây, không cần các người nịnh nọt, ai gia hiểu mà, ngược lại là chủ nhân lục cung, cũng không phải là ai gia, mà là hoàng hậu, nhắc đến hoàng hậu, nghe nói bị bệnh mấy ngày nay rồi, không có chuyện gì chứ, người đi xem nàng một cái đi, dù thế nào thì ở trong cung cũng không dễ, nàng tuổi lại không lớn, nếu thật có sơ xuất, không nói Hoàng Thượng, ai gia ở đây cũng thương yêu lắm.” Ma ma đáp ứng một tiếng liền đi.

Lại nói Định Thân Vương, từ trong cung đi ra dọc theo con đường không khỏi nghĩ đến chuyện của hỗn tiểu tử này, lúc xây dựng phủ, vườn phía tây vốn có hai mươi lăm gốc quế hoa, đến trung thu nở đầy hoa quế, vừa vào vườn có thể nghe thấy mùi hoa quế lan tỏa khắp đình, khi còn bé ông cũng bước bình, vừa đến lúc hoa quế nở, liền leo lên cây đi hái hoa quế, quần quít nhũ mầu làm quế hoa cao, gốc cây quế này có thể nói từ nhỏ cùng mình lớn lên, thẳng đến lấy vợ sinh con, vẫn hảo hảo sinh trưởng ở trong vườn.

Nhưng từ lúc có hỗn tiểu tử Diệp Trì, cây kia liền không may, nhớ lúc đó hỗn tiểu tử bốn tuổi, đã tinh nghịch lắm rồi, lão Vương phi lại sủng ái, muốn thế nào thì thế ấy, vẫn cứ một mực thích vào trong vườn bước bình, những hoa cỏ kia không biết bị tiểu tử này giết chết bao nhiêu, vậy cũng thôi đi, ngày đó không biết làm sao lại nhìn thấy gốc hoa quế không vừa mắt, lại ngại cầm đao, liền gọi hạ nhân cầm búa chém tới, lúc ông nhận được thư chạy về, vừa vặn trông thấy gốc hoa quế kia ngã xuống, ông trong cơn tức giận, đã xách hỗn tiểu tử đi vào quất một roi.

Do quá tức giận, thật không có lưu tình, tiểu tử này nếu giống như hài tử khác, khóc vài tiếng, hoặc là cầu xin mình hai câu, có lẽ cũng không đến mức đánh dữ như vậy, tiểu tử này từ nhỏ chính là miệng cứng, tuổi nhỏ như vậy mà bị đánh roi cũng không nói tiếng nào, thẳng đến khi ông phát hiện có chỗ không đúng, hỗn tiểu tử kia đã té trên mặt đất, tức giận đều bay mất, vội ôm hấn gọi thái y, khó khăn lắm mới cứu được.

Lão Vương phi tức giận chỉ ông nói: “Ngươi là lão tử của Trì Ca, ngươi muốn đánh hấn muốn phạt hấn đều tùy ngươi, ta quản không được, nhưng ngươi là con của ta, làm mẹ phạt nhi tử cũng là chuyện phải làm, ngươi ra sân quỳ cho ta, ta không cho ngươi, không cho phép, có lão tử nhẫn tâm nào như ngươi, tức giận thôi mà muốn đánh chết Trì Ca.”

Qua hơn nửa năm, lão Vương phi cũng không nói chuyện với ông, ông sớm chiều bình tĩnh, lão Vương phi cũng không để ý, gốc quế hoa trong vườn cũng không có tới người nào dám nhắc lại, nhoáng một cái đã nhiều năm như vậy, hỗn tiểu tử đã sắp cưới vợ rồi.

Nhớ tới những chuyện này, Định Thân Vương cũng nói không rõ trong lòng mình là mùi vị gì, nhi tử tuy nói khôn nạn, suy cho cùng cũng không phải là người đại gian đại ác gì, lúc trước có hoang đường chút ít, nhưng từ lúc nhìn trúng Thời gia nha đầu kia, ngược lại thay đổi tính người, tuy nói hôm qua chuyện chạy vào cung Thái hậu đánh Cửu công chúa có chút lỗ mãng, nói cho cùng, cũng là Cửu công chúa chọc trên đầu hỗn tiểu tử.

Nhớ tới những chuyện này, Định thân vương về phủ liền không đi tới thư phòng, mà là từ cửa tròn đi vào phía sau vườn, nghĩ đến muốn đi vườn phía tây nhìn một cái, trở về lại dời qua trồng một cây hoa quế, đợi hỗn tiểu tử có nhi tử, cũng có thể hái hoa quế làm quế hoa cao cho cháu mình.

Ai ngờ mới vừa vào viện, chỉ nghe thấy âm thanh chát chúa từ cầu Ngọc Đái bên kia truyền tới, Định Thân Vương nhíu nhíu mày hỏi quản gia trước mặt: “Bên kia làm cái gì đấy, sao động tĩnh lớn như vậy?”

Quản gia nói có chút quanh co, suy nghĩ chuyện này dù sao cũng không thể gạt được, liền nhắm mắt nói: “Là tiểu gia sáng sớm dạo bên dưới, bảo hủy đình bên kia đi, nói nhìn không được tự nhiên.” Nói xong, nghĩ thầm hai người lại có âm ỉ nữa rồi, không ngờ lại không thấy Vương Gia phiền muộn, không chỉ không giận, nhìn sắc mặt kia, dường như còn cười nữa.

Quản gia dụi dụi mắt, suy nghĩ mình là không phải lớn tuổi hoa mắt, lại nghe Định Thân Vương nói: “Là có chút không được tự nhiên.” Sau đó thản nhiên rời đi. Quản gia sững sờ trong chốc lát, mới vội vàng đi theo.

Vả lại Diệp tiểu gia ta, vốn không sợ lão tử ông, nhưng phần thưởng hai viên dạ minh châu của Hoàng Thượng cũng quá mạo danh kỳ diệu, phần thưởng đến Vương phủ cũng không có phát ra âm thanh chiêng trống gì, Lưu Hải ỉu xìu từ

mình đến đưa đến tòa nhà thành Nam, làm cho Diệp Trì trượng bó tay nghĩ không ra, vội vàng kéo Lưu Hải hỏi.

Lưu Hải cười nói: “Nói thực với tiểu vương gia, là bởi vì chuyện hôm qua, Thái phi buộc Thái hậu mời lão gia tử nhà các người đến, náo nhiệt chưa từng thấy, đợi đến khi vạn tuế gia lên tiếng, ngay trước mặt Thái phi nói, tiểu vương gia người hôm đánh là đúng, nàng dâu mình bị người ta đánh, thì phải đánh lại chứ, đây chính là đánh vào mặt Thái phi, tiểu vương gia mặt mũi thật lớn.”

Diệp Trì nghe xong da đầu cũng run lên, thấp giọng nói: “Lão gia nhà chúng ta biết rồi?”

Thấy hấn như vậy Lưu Hải nhìn không được cười nói: “Thì ra tiểu vương gia còn biết sợ, nô tài tưởng ngài là gan lão hồ chứ.”

Diệp Trì nhìn nhìn phía sau, đoán chừng vợ hấn sẽ không ra, mới nhỏ giọng nói: “Tiểu gia không phải sợ, là vợ ta nói gia cố gắng hiếu thảo, bây giờ nếu gây với lão gia tử nhà ta, vợ ta sẽ không để ý tới gia, không phải hỏng việc sao.”

Một câu làm Lưu Hải xùy một tiếng bật cười: “Thì ra người không phải sợ lão gia của phủ người mà lại sợ nàng dâu.”

Diệp Trì hì hì cười cười: “Thật ra lão gia nhà chúng ta chính là tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ, đừng thấy gia liền tỏ ra thái độ hung dữ đấy, suy cho cùng cũng là con ruột, có thể ăn thịt gia sao, ngược lại là hôm nay đã vất vả cho Lưu công công, gia cảm ơn người thế nào đây.”

Lưu Hải nhăn tình sáng lên: “Nghe nói tiểu vương gia có một hồ lô miệng phi thúy, nô tài nghĩ đến mùa thu bắt côn trùng bỏ vào nghe một chút cũng thú vị.”

Diệp Trì nói: “Cái kia không được tốt lắm đâu, được rồi, người trước cầm lấy đi bắt chơi hai ngày, trở về nếu tìm được cái tốt hơn, sẽ cho người.”

Lưu Hải vội nói: “Nô tài cũng không khách khí.” Cát hồ lô ước vào trong ngực, cảm thấy mỹ mãn rời đi.

Đợi Lưu Hải rời đi, Diệp Trì mới trở về trong phòng Thời Tiêu, Thời Tiêu đang chỉ huy lưỡng bà tử thu dọn đồ đạc, thấy Diệp Trì bung cái hộp đi vào, nhớ tới vừa nghe tiểu tử báo tin nói bên ngoài tới là người tâm phúc trước mặt Hoàng Thượng, đại nội tổng quản Lưu công công, không khỏi nhìn Diệp Trì.

Trước kia nghe hấn cùng với Hoàng Thượng tốt như thế nào, bản thân nàng thật là có chút không tin, trước kia nghe Minh Chương đã từng nói qua, Đương Kim Hoàng Thượng tuy là thiếu niên thiên tử, nhưng là vị minh quân, mà thuở nhỏ đã bái mấy vị đại nho làm đế sư, học quán cổ kim, trong tưởng tượng của Thời Tiêu, Hoàng Thượng nên là một thiên tử cao cao tại thượng, nhưng Hoàng Thượng nghe từ trong miệng Diệp Trì, Thời Tiêu cảm thấy cùng với Diệp Trì là cùng một loại người.

Cũng không phải nói Diệp Trì không tốt, nhưng Thời Tiêu không cách nào tưởng tượng tình tình bá đạo làm xằng làm bậy như vậy, sẽ như thế nào với Hoàng Thượng, cho nên, Thời Tiêu vẫn cảm thấy Diệp Trì khoác lác, nhưng hôm nay thấy đại nội tổng quản chạy đến đưa đồ cho hắn, có thể thấy được những lời hắn nói có vài phần là thật.

Thời Tiêu nhìn không được hỏi một câu: “Đây là cái gì?”

Diệp Trì nhét đồ vào trong lòng vợ hắn: “Dạ minh châu trong tâm cung Hoàng Thượng, ta xin hắn mấy lần rồi, cũng không cho ta, không biết hôm nay nhớ tới cái gì.”

Thời Tiêu nghe xong cũng không có dám mở ra nhìn, trả lại cho hắn nói: “Bảo bối như vậy cũng là huynh nhận đi, nhưng, sao huynh lại xin Hoàng Thượng làm cái gì, chẳng thành trơ tráo rồi sao.”

Diệp Trì cười nói: “Nàng đây là không hiểu sao, Hoàng Thượng giàu có bốn phương, sông núi trời mây cũng là của hắn, ở trong mắt Hoàng Thượng còn có cái gì được cho là bảo bối, trong mắt duy nhất chính là ban thưởng, những thứ kia của Hoàng Thượng tốt hơn, ta nếu như không lấy, không biết ai được lợi nữa.”

Một câu làm Thời Tiêu bật cười, chỉ vào hắn nói: “Tội nghiệp Hoàng Thượng đối với huynh tốt như vậy, huynh lại tính toán như vậy, Hoàng Thượng mà biết, xem có lấy đầu huynh không.”

Diệp Trì sờ lên đầu của mình, ưỡn ngực nghiêm mặt tiến tới nói: “Nàng dâu yên tâm, đầu ta rắn chắc lắm, nhất định có thể cùng vợ ta bạch đầu giai lão.”

Thời Tiêu mặt đỏ lên: “Ta ở chỗ này thu dọn không sai biệt lắm, không cần huynh nữa, huynh trở về nghỉ ngơi đi, sáng mai còn dọn nhà.”

Diệp Trì hôm nay ngược lại không có vô lại, đứng lên, gõ hộp trong tay: “Cái này trở về lại đặt ở trong tâm phòng của chúng ta, đến buổi tối, không cần phải đốt đèn cầy, cũng có thể nhìn vợ ta rõ ràng.” Thời Tiêu chỉ cảm thấy hai gò má nóng bừng, nói câu, nhanh về đi, đứng lên đi vào buồng trong.

Diệp Trì cười nhìn nàng đi vào trong phòng, trong lòng nói, vợ hắn cái gì cũng tốt, chính là da mặt quá mỏng, nói một câu gì, liền e lệ, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn e lệ mà trở nên đỏ rực, đặc biệt đáng yêu, thôi, hôm nay đi về trước, không biết lão gia tử nhà hắn tích lũy bao nhiêu thuốc súng rồi, muốn phát hỏa với mình thì cũng sớm phát hỏa mới tốt, đỡ phải nín hóng cả người lão gia tử.

Nghĩ như vậy Diệp Trì thật sự hồi phủ, vừa hồi phủ, thì bị cha hắn gọi tới, Diệp Trì cũng đã chuẩn bị xong đấu trí đấu dũng với cha hắn, không ngờ vừa vào thư phòng, lão gia tử vẻ mặt ôn hòa nói: “Ngồi đi.”

Làm cho Diệp Trì thật có một chút không quen, dứt khoát nói thẳng: “Lão gia tử người cũng đừng quanh co lòng vòng phí sức, có chuyện gì nói thẳng có được không.”

Định Thân Vương trừng nhi tử, thở dài nói: “Nóng nảy như vậy, có thể thành cái đại sự gì, gọi người tới cũng không phải là chuyện gì khác, mắt thấy nàng dâu sắp vào cửa rồi, dặn dò người vài câu, đã thành hôn là thành người lớn rồi, đã có tức phụ thì không thể hoang đường như trước nữa, làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ thật kỹ, người không chỉ có bản thân mình, sau lưng còn có vợ người nữa, đừng vì nhất thời thống khoái, mà gây ra tai họa cho vợ của người, tục ngữ nói đúng lắm, không sợ kẻ trộm trộm chỉ sợ kẻ trộm nhớ thương, cho dù người có bảo vệ kín kẽ đến mức nào, cũng khó tránh khỏi có lúc sơ sẩy...”

Ghi chú:

1. Đơn thư là văn thư viết bằng son, thiết khoán là khoán ước chế bằng sắt, dùng để ban cho bề tôi có công mà truyền cho con cháu được miễn tội.

Chương 71

Đặc Lộc ở bên ngoài viện thư phòng thò đầu ra nhìn, ló đầu ra ngó, suy nghĩ không phải là chuyện bởi vì tiểu gia đánh Cửu công chúa nên Vương Gia nổi giận lôi đình, muốn đánh tiểu gia nhà hấn chứ.

Tuy nói từ khi tiểu gia bốn tuổi bị đánh một lần, liền không thấy Vương Gia ra tay nữa, thế nhưng thực sợ Vương Gia nổi nóng, da thịt tiểu gia nhà hấn sẽ chịu khổ, hấn có nên đi tìm viện binh không nhỉ, nhưng tại sao không nghe thấy động tĩnh gì hết vậy, đây là chuyện gì thế.

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy tiểu gia nhà hấn từ bên trong đi ra, Đặc Lộc vội vàng nghênh đón, nhỏ giọng nói: “Vương Gia giáo huấn gia hả?”

Diệp Trì tát một cái “BA...” ở sau gáy hấn: “Người không biết nghĩ tốt cho gia à, bên trong chính là cha ruột của ta đó, tốt với tiểu gia lắm.” Trên thực tế, tốt không thể tốt hơn, Diệp Trì phát hiện, từ lúc muốn cưới vợ, cái gì cũng trôi chảy, ngay cả lão gia tử luôn nhìn hấn không vừa mắt cũng thay đổi thái độ.

Thật ra lão gia tử nhà hấn quá lo lắng, nếu không phải Cửu công chúa đánh vợ hấn, hấn cũng không đến mức vọt vào trong cung, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn người người thương yêu của vợ hấn, lại bị Cửu công chúa đánh, nếu như hấn không đánh lại cho vợ hấn, sau này vợ hấn về nhà chồng, gặp lại Cửu công chúa làm sao bây giờ, cái tính tình điêu ngoa của Cửu công chúa, không chừng còn muốn ra tay, đến lúc đó, vợ hấn phải chịu thiệt thòi lớn hơn nữa.

Liền lúc này làm một trận cho nàng ta biết sợ, lần tới thấy vợ hấn trốn còn không kịp, tự nhiên không dám tới gần, nhưng, lão gia tử nhà hấn ở trong cung Thái hậu không biết che chở hấn như thế nào, bằng không thì, dạ minh châu làm sao tới tay hấn, rốt cuộc là cha ruột a.

Lão gia tử che chở hấn như vậy, hấn có phải cũng nên cố gắng hiếu thuận không, nghĩ đến đây, liền nói với Đặc Lộc: “Người sáng mai đi diện trang của

chúng ta ở ngoại thành tìm Vương lão đầu, dời gốc hoa quế kia qua, trồng ở vườn phía tây.”

Đắc Lộc nhin không được giơ ngón tay cái lên nói: “Gia, người đây chính là nhìn đến trong lòng Vương Gia rồi, Vương Gia nhất định vui lắm.”

Diệp Trì nói: “Vui cũng tốt, như vậy vợ ta về nhà chồng cũng khỏi phải chịu ủy khuất, người khác làm gì, gia có thể đòi lại, nhưng giữa mẹ chồng nàng dâu, tiểu gia dù thế nào cũng không thể trộn lẫn.”

Đắc Lộc gật gật đầu: “Cũng đúng, không nói ai khác, Đắc Phúc tiểu tử kia từ lúc cưới nàng dâu, trong nhà loạn ba ngày hai bữa, cũng là bởi vì lúc vừa thành thân, Đắc Phúc đau lòng nàng dâu, thay vợ hắn nói hai câu, nương hắn nào chịu bỏ qua, chết sống nhìn vợ hắn không vừa mắt, ai ôi!!! Náo loạn dữ lắm, tiểu tử kia hai bên đều khó xử không biết đổ dành ai, hận không thể thất cổ cho rồi, nếu tiểu tử kia cũng có thể giống như gia, mọi chuyện nghĩ trước sau, làm sao lại rơi vào tình cảnh như vậy.”

Mấy câu nói đó làm Diệp Trì nhìn hắn một cái: “Tiểu tử ngươi ít tính toán ở trước mặt gia đi, gia biết ngươi muốn nàng dâu rồi, đợi tiểu Vương phi vào phủ, tân chủ tử sẽ thu xếp cho ngươi một người hợp ý.” “Đây chính là may mắn của nô tài...”

Chuyển hôm khác, Vương Gia một lần hỏi phủ, quản gia liền vội vàng nghênh đón nói: “Sáng sớm Đắc Lộc liền theo lệnh của tiểu gia, chuyển một gốc quế hoa tới đây, cây kia nhìn cũng lâu năm lắm rồi, cả đất lẫn rễ đều được chuyển tới, mùi mấy người cùng một chỗ mới nhắc lên nỗi đó, trồng liền sống, lớn lên khá tốt, dự đoán sau khi tiểu gia lập gia đình, có thể nở hoa, thật ứng với câu đoàn tụ sum vầy.”

Định Thân Vương nghe xong, nhin không được lộ ra cười cười, trong lòng nói tiểu tử này không chừng đã sớm biết ông nghĩ đến gốc quế hoa này, trực tiếp đi vào vườn, thấy khối hoa quế kia mặc dù vừa dời qua, nhưng thật sự sống được, nụ hoa e ấp giữa lá xanh, một trận gió thoảng qua, Định Thân Vương dường như nghe thấy mùi hoa quế nhàn nhạt, Diệp Trì tiểu tử này thể cốt rắn chắc, đợi cưới nàng dâu khai chi tán diệp, sinh mấy tôn tử tôn nữ, Định thân vương phủ nhất định sẽ náo nhiệt.

Diệp Trì lại không nghĩ xa như vậy, hắn chỉ nghĩ lấy nàng dâu về nhà, người khác sẽ không thể nhớ thương được nữa, vì vậy vạch ngón tay đếm ngày, đặc biệt là vào tháng tám, sau khi vợ hắn dọn đến phố nhỏ Tĩnh Thủy, liền không cho hắn đi, lão Vương phi Vương phi cũng nói, mắt thấy sắp cưới, lúc này kiêng kỵ một chút mới phải.

Diệp Trì mặc dù không vui cũng không có cách, nhưng cũng may mấy người Cẩm Thành thay phiên bồi hắn, tài năng mưu lược rất nhiều, hơn nữa trước mặt cũng thực bận rộn, hạ sinh, bởi vì hôn sự của Định thân vương phủ, toàn bộ kinh thành cũng náo nhiệt.

Sính lễ hạ sính ngày đó ngược lại còn dễ nói, kinh thành người nào không biết, Định thân vương phủ là dòng dõi gì, tôn quý không nói, bạc càng có rất nhiều, thứ tốt cũng đừng nói có bao nhiêu, sau khi dân chúng mở mang tầm mắt, liền lo lắng thay tiểu Vương phi sắp về nhà chồng..

Nghe nói tuy là thư hương thế gia, lại nhưng bị người phóng hỏa đốt sạch, trèo lên cửa hôn sự Vương Phủ này, ngày sau vinh hoa phú quý khiến người ta ao ước, nhưng đồ cưới này sao có thể sắp xếp, nếu như gả cho nhà cửa nghèo hèn còn dễ nói, đặt mua nhiều ít cũng liền xong, nhưng nay lại gả vào phủ thân vương, đồ cưới lúc này mà keo kiệt quá, sợ gả đi cũng khó nhìn, cho nên, tục ngữ nói môn đăng hộ đối, dòng dõi này quá chênh lệch rồi, thật khó xử quá mà.

Còn có mấy nhà vọng tộc không trèo lên được cửa hôn sự với Vương Phủ, lại càng chế giễu, nhất là Phong Cẩm Phong, lúc trước ở trong chùa xúi giục Cửu công chúa đánh Thời Tiêu một cái tát, chủ yếu là muốn giải hận, không ngờ sau đó Diệp Trì bộc phát tính tình, chạy vào cung đánh lại, sự việc này tuy nói là ở trong cung Thái hậu náo lên, nhưng tất cả mọi người đều biết, mặc dù mặc kệ nàng làm chuyện gì, sắc mặt lão thái thái cũng không tốt, đặc biệt còn gọi nương nàng qua quở trách một trận.

Nương nàng trở về nói với nàng: “Nhân duyên nam nữ cho dù trước đây đã định thế nào, cho dù người nhớ thương mà không có duyên phận, cũng đành phải buông tay, hưởng chi, tiểu vương gia vốn là đối với người vô ý, mà Thời gia nha đầu mặc dù xuất thân thấp hèn, hôm nay hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, đó chính là tiểu vương phi danh chính ngôn thuận, người được ghi lên hoàng gia ngọc điệp, chớ nói người, ngay cả lão thái thái chúng ta, gặp cũng không thể bỏ qua cấp bậc lễ nghĩa, người sao dám xúi giục Cửu công chúa đi khó xử nàng, hôm nay náo thành như vậy, Thái hậu dù không nói, trong lòng làm sao không biết, ngược lại liên lụy nương bị lão thái thái quở trách một trận, nói ta ngày thường cung chiều người, hôm nay gây ra tai họa, cũng chỉ có thể chính bản thân người chịu đựng.”

Phong Cẩm Phong lại nói: “Cũng không phải ta đánh nàng, làm cái gì lại đến trên người ta, thật là không có đạo lý, ta một người Hầu phủ, đại môn không ra nhị môn không bước, có thể có tai họa gì? Lời này của Lão thái thái là từ nơi nào mà có?”

Nương nàng thấy nàng không biết ăn năn, thở dài nói: “Người còn nằm mơ nữa, chẳng lẽ không biết, Quốc vương Cấp Bắc Quốc Cấp Lộc Tán muốn vào kinh, nói là triều bái tiến cống, nhưng nương lại nghe nói, là vì hòa thân, trong lòng người sao ngay cả một chút điều lệ cũng không có, công chúa tiên đế chỉ còn lại có một người Cửu công chúa, vài ngày trước còn kết duyên với Trạng Nguyên Lang, công chúa của đương kim Hoàng Thượng còn nhỏ, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể chọn nữ hài của thế gia vọng tộc, phong hào quận chúa gả đi, người nói, ngay lúc này đắc tội Định thân vương phủ, chỉ cần tiểu vương gia nói một câu, người nha, đời này cũng khỏi phải nghĩ đến gặp lại nương.” Nói xong lau nước mắt.

Phong Cẩm Phong nghe xong lập tức sắc mặt trắng bệch, bịch một tiếng quỳ trên mặt đất: “Nương, người là mẹ ruột ta đó, Cáp Bắc Quốc này là nơi cực bắc nghèo nàn lạnh lẽo, lại toàn là dã nhân, nữ nhi nếu như gả đi, đâu còn có mạng để sống, nữ nhi không muốn, nữ nhi không đi.”

Nương nàng nói: “Sớm khuyên người thu liễm tính tình lại không chịu nghe, đến hôm nay đắc tội người ta, ai còn chịu thay người nói chuyện, ngược lại là nhị ca ca của người và Diệp Trì giao hảo, người đi van cầu hấn, có lẽ có chút tác dụng.”

Bởi vì sợ chọn đi hòa thân, Phong Cẩm Phong đành phải đi tìm Phong Cẩm Thành, đối với đường muội này, Cẩm Thành cũng không biết nói cái gì cho phải, nhìn khôn khéo, thật ra cực kỳ ngu xuẩn, một chút tâm cơ của nàng ai lại nhìn không ra, lại xúi giục Cửu công chúa đánh Thời gia nha đầu, nếu là đánh người bên ngoài thì không sao, thế nhưng Thời nha đầu là tâm can bảo bối của Diệp Trì, vì nàng dâu này, Diệp Trì tính tình của mình cũng thu lại, nhìn là biết thích đến mức nào rồi, vợ hấn nhả mày, Diệp Trì liền khó chịu cả buổi, huống chi bị đánh như vậy.

Cửu công chúa mà còn bị Diệp Trì đánh bốn cái tát tay, Phong Cẩm Phong người sao có thể không đếm xỉa đến, Cẩm Thành lúc đầu còn nói Diệp Trì là nghĩ tới mặt mũi của hấn, không có đến tìm Cẩm Phong gây phiền phức, hôm nay nghe Cẩm Phong vừa nói, cũng mới hiểu được, náo cả buổi, Diệp Trì là ngọt ngọt muốn cho Cẩm Phong hòa thân mà.

Chuyện này nếu như đặt trên người khác, thật đúng là không dễ làm được, dù sao hòa thân là đại sự, không có công chúa phù hợp thì cần phải chọn lựa quý nữ thế gia vọng tộc, cũng không đến lượt người bên ngoài nói chuyện, nhưng tình cảm giữa Diệp Trì và Hoàng Thượng, chỉ cần hấn nói một câu, trong lòng Hoàng Thượng đã có dự tính, Cẩm Phong mười phần chắc chín liền biến thành quận chúa hòa thân.

Theo Cẩm Thành, thật không muốn quản đồng rác rưởi này, nhưng tốt xấu gì cũng là đường muội của mình, liền kiên trì đi tìm Diệp Trì nói giúp, không ngờ hấn vừa mở đầu, thì bị tiểu tử kia bác trở về: “Nếu như là vì chuyện của đường muội người thì cũng đừng mất công, chuyện này cũng không phải do ta quyết định, nói thật với người, trong lòng Thái hậu chán nàng, còn có thể đặt ở trước mặt sao.”

Cẩm Thành nghe xong cũng chỉ có thể thở dài, trong lòng Diệp Trì nói, đây thật đúng là tự làm điều ác không thể sống, không cần hấn phải hao tâm tổn trí chinh đồn nha đầu kia, Thái hậu đã ra tay trước rồi.

Không tới mấy ngày nữa, Thái hậu liền hạ chỉ triệu Cẩm Phong tiên cung, mặc dù không có nói rõ, Trần Viễn Hầu phủ cao thấp đều hiểu, quận chúa hòa thân này chính là Cẩm Phong rồi.

Cẩm Phong vì thế khóc mấy trận, cũng chẳng ăn thua gì, ngày hôm đó nha đầu của nàng thấy nàng rầu rĩ không vui, liền nói: “Hôm nay bên ngoài trời đẹp, không bằng nô tài cùng cô nương đi ra ngoài dạo đi.”

Hôm nay đều biết nàng phải hòa thân, chỉ sợ giả đi liền không về được, đi ra ngoài dạo gì chứ, cũng đều là tùy ý một mắt nhắm một mắt mở theo tính tình của nàng.

Cũng là oan gia ngõ hẹp, hôm nay đúng là ngày Thời gia xuất giá, Phong Cẩm Phong vừa nghe xong, trong lòng buồn bã khó chịu, sau khi nghe bên cạnh nói Thời gia nghèo, nhất định sẽ xấu mặt, lập tức thấy vui vẻ được chút ít.

Nghĩ vậy tất nhiên muốn hảo hảo nhìn một cái, liền tìm một trà lâu đối diện đường cái, đến gần cửa sổ lầu hai ngồi xuống, chờ nhìn chê cười Thời gia, tai nghe bên cạnh phát ra âm thanh chiêng trống, vội vàng nghiêng người qua nhìn, chỉ thấy tiểu tử hai người quần áo đen nhấc lên, mang hòm xiêng phủ vải đỏ, xa xa đi tới, một con phố dài như vậy, đợi gần hơn một chút, nhìn thấy những vật kia, sắc mặt Phong Cẩm Phong ngày càng khó coi, lại không có tâm tư xem tiếp, liền đứng lên đi xuống trà lâu.

Vừa ngồi vào trong kiệu thì bà tử đi theo nói: “Cô nương, lúc này đội ngũ xuất giá đã tới, chúng ta đợi lát nữa hãy đi.” Phong Cẩm Phong cứ như vậy ngồi ở trong kiệu, bên tai nghe chiêng trống huyên náo, còn có dân chúng đang xem náo nhiệt, thỉnh thoảng còn la lên: “Ai ôi!!! Nhìn thấy chưa, màu sắc của cây San Hô này lạ quá, xem chừng cũng cao cỡ ba thước đó, giá trị bao nhiêu bạc a.”

Người bên cạnh nói: “Vừa nhìn liền biết người chưa trải việc đời rồi, bà nương ta làm người hầu ở nhà người có tiền, nói nhà kia trong phủ có một cái cao nửa thước đấy, màu sắc chưa đẹp lắm, chính là bảo bối ngàn vàng khó cầu, chớ đừng nói là cái này, không nói cả gốc này cho người, chỉ cần tách ra cho người, cũng đủ cho người ăn cả đời đấy, không phải đều nói Thời gia một mối lửa đốt sạch hết rồi sao, không có tiền dư mua thêm đồ cưới, nhìn cục diện này chẳng lẽ là còn có tiền dư.”

Một người khác xùy một tiếng nói: “Các người đây cũng không biết sao, ta trước kia ngụ ở bên trong phố nhỏ Tỉnh Thủy, từ lúc tiểu vương gia nhìn trúng Thời cô nương, không ít lần ở chỗ chúng ta lẩn qua lẩn lại, Thời gia làm gì còn tiền dư, nghèo lắm, chỉ miễn cưỡng đủ ăn thôi, bị tiểu vương gia nhìn trúng, lúc đầu Thời gia cô nương còn không cam tâm tình nguyện, tiểu vương gia đeo bám dữ lắm, còn bị Thời gia cô nương nhốt ngoài cửa lớn, nhìn tội nghiệp vô cùng, ta nhìn cũng không đành lòng, về sau rốt cuộc cũng được ban hôn, tiểu vương gia này cao hứng, chỉ sợ ủy khuất nàng dâu mình, vài ngày trước vợ vét bảo bối đồ chơi ở khắp nơi, các người nói xem mấy thứ đó đi nơi nào.”

Nói xong bĩu môi: “Chẳng phải đều ở đây sao.”

Mọi người bưng tỉnh đại ngộ, nhao nhao nói mộ phần Thời gia cũng bốc lên khói xanh, làm sao lại gặp phải con rết tốt như vậy chứ, từng câu từng câu nghe vào trong tai Phong Cẩm Phong, chân tướng tựa như tiểu đao đâm vào trong lòng, đợi trở lại phủ, càng nghĩ càng ghen khuất, đóng cửa hai ngày liền bị bệnh, vội vàng mời thầy thuốc xem bệnh ra đơn thuốc, Diệp tiểu gia ở bên này lại đường làm quan rộng mở.

Lương thần cát nhật (ngày giờ tốt lành) chờ mong đã lâu cuối cùng đã đến, tiểu gia kích động chỉ mong sao được nhanh chóng đi qua phố nhỏ Tỉnh Thủy ôm vợ hãnh về, hiển nhiên không cho hãnh được như mong muốn, tính tình phải nhẫn nại trông rất đáng thương.

Giày vò Diệp tiểu gia thế nào cũng không rõ lắm, từ lúc kiệu hoa tới cửa, trong mắt nhìn thấy vợ hãnh, trong tay nắm lụa đỏ, Diệp tiểu gia bắt đầu cười ngây ngô không dứt, nghe được một tiếng đưa vào động phòng, Diệp tiểu gia mới bỗng nhiên tỉnh táo lại, ba bước hai bước dắt vợ hãnh đi vào, dáng vẻ sốt ruột này, làm tân khách tới dự lễ cười phá lên.

Hồ Quân và Tả Hoàn nói: “Người nói vị gia này có phải nín hông rồi hay không, nhìn dáng vẻ con khi sốt ruột này, tựa như tám đời chưa từng thấy nàng dâu.”

Lại phát hiện Tả Hoàn không có trả lời hãnh, Hồ Quân nghiêng đầu nhìn hãnh, phát hiện Tả Hoàn xuất thần nhìn chăm chăm vào màn trướng hỉ đường đỏ thắm đến gần người, đôi mắt cũng thẳng, Hồ Quân đưa tay động hãnh một cái: “Suy nghĩ cái gì đó?”

Tả Hoàn hoàn hồn, sau nửa ngày mới nói: “Người nói ta và Mạc gia lui hôn thì có sao không?”

A? Hồ Quân tròn tròn mắt nhìn hãnh: “Người điên rồi, hai nhà các người đều đã định rồi, bây giờ người muốn hỏi hôn, Mạc gia sao có thể đồng ý, nếu như người Mạc gia có đức hạnh gì không ổn thì còn nói được, lại nghe mẹ ta kể, vị hôn thê của người là một người vô cùng ổn thỏa, tương mạo đoan trang tính tình dịu dàng, tìm không ra một chút sai lầm nào đâu.”

Nói xong tròn mắt đảo lòng vòng: “Chẳng lẽ là người nhìn trúng người khác?”

Tả Hoàn khẽ cười khổ, bản thân hãnh cũng không muốn a, lúc trước bắt quá cũng chỉ là cảm thấy mới lạ mới đi tìm Quyên Tử, nhưng đến lúc này lại khác nhau, nha đầu hung hãn này không biết tại sao lại đi vào lòng hãnh, như thế nào cũng ném ra được, cũng mới hiểu vì sao Diệp Trì lại như thế.

Lúc nam nhân tiêu sái, chỉ là bởi vì không gặp được người là số mệnh của mình mà thôi, một khi gặp được, liền không còn tiêu sái nữa, nếu như hãnh và Quyên Tử cũng có thể giống như Diệp Trì và Thời Tiêu thì tốt biết bao...

Chương 72

Xuyên qua lớp khăn tân nương đỏ thắm mơ hồ có thể thấy được hai viên dạ minh châu trên kệ vàng đối diện, hạt châu phát ra vàng sáng mông lung, Thời Tiêu nhìn cảnh trí xung quanh cứ ngỡ như một giấc mơ

Thời Tiêu đã vô số lần nghĩ tới hoàn cảnh nàng xuất giá, nhưng cho tới bây giờ cũng không có tình huống này, trong hôn lễ quy củ quá nhiều, lúc đầu Thời Tiêu còn có chút lo lắng không yên, sợ mình ứng phó không được, cũng may Thu ma ma đã mang theo hai ma ma ba ngày trước đến phố nhỏ Tỉnh Thủy.

Thu ma ma là người hiền lành, có bà ở bên cạnh chỉ điểm, nàng mới không làm sai quy củ, trong lòng Thời Tiêu thật cảm kích bà, vừa vặn Thời Tiêu cũng sợ, sợ mình đi sai một bước, sẽ bị người khác chê cười, giờ đây ngồi ở trong phòng tân hôn này, rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra, rồi lại không khỏi nghĩ đến Diệp Trì.

Vốn Thời Tiêu chỉ là muốn triệt để cắt đứt duyên phận với Minh Chương, tùy cơ ứng biến thế mà lại gả cho Diệp Trì, nhưng đến lúc này mới phát hiện, trong đầu nàng lại toàn nghĩ đến Diệp Trì, lần đầu gặp hắn có dáng vẻ như thế nào, hắn đây đưa ra sao, ngay cả sau này, nàng vậy mà quên sự đây đưa của hắn, có đôi khi không thấy hắn đến quán lấy nàng, ngược lại có chút mất mát, lúc này có phải trong lòng nàng cũng có hắn hay không?

Thời Tiêu ở đây đang suy nghĩ miên man, chỉ nghe thấy hi ca lại xuống lên, Thời Tiêu biết Diệp Trì đến, trái tim vừa mới hạ xuống vèo một cái lại nâng lên, bởi vì khăn trương nên cũng không nghe rõ hi ca xuống cái gì, chợt khăn tân nương xốc lên, nàng chậm rãi ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt Diệp Trì, hắn cứ như vậy thẳng tắp nhìn nàng, nháy mắt một cái cũng không có, làm Thời Tiêu đỏ bừng cả khuôn mặt, vừa muốn cúi đầu xuống, lại bị hắn nhẹ nhàng nắm hàm dưới: “Nàng dâu nàng không biết đâu, vừa rồi tiểu gia sợ lắm, sợ tiểu gia xốc khăn lên không phải nàng, nêu thật như vậy, gia làm sao bây giờ.”

Đám người săn sóc chung quanh nàng dâu nở nụ cười, Thu ma ma nói: “Hôm nay là ngày tốt lành, sao lại nói lời ngốc thế, bằng tính cách của tiểu gia, ai còn dám tráo nàng dâu của tiểu gia, được rồi, trời không còn sớm, tiểu gia tiểu vương phi cũng nên an giấc rồi, chúng ta đi xuống thôi.”

Nói xong dẫn hi nương đồng loạt chúc mừng, Diệp Trì lúc này mới hoàn hồn, cho các nàng xuống dưới linh thượng, đi qua cửa của tấm bình phong, Thu ma ma không khỏi liếc mắt nhìn lại, thấy tiểu gia nhà bà mắt ngơ ngác thờ người ra, không khỏi buồn cười.

Ra cửa, còn đang suy nghĩ lão Vương phi nói thật đúng, nhân duyên này cũng không phải là kết đôi bình thường, bằng không thì với hai người này, một Nam một Bắc, cách vài ngàn dặm sao có thể đụng vào cùng một chỗ, kết thành phu thê.

Lại nói về hai người bên trong tân phòng, trong phòng không còn ai Diệp Trì vẫn ngơ ngác thờ người ra nhìn chăm chăm Thời Tiêu, nhìn đến mức Thời Tiêu cũng thấy xấu hổ, thấp giọng nói: “Còn nhìn nữa, không sợ bọn hạ nhân chê cười, ngược lại là nhìn cái gì đấy?”

Diệp Trì cười hì hì: “Nhìn vợ ta thật là đẹp mắt, giống y như tiên nữ thiên cung.”

Thời Tiêu bị hấn khen ngay cả lỗ tai cũng nóng lên, Diệp Trì lúc này ngược lại chậm chạp, chậm chạp quá liền hồng chuyện, sáp tới bên cạnh vợ hấn nói: “Nàng dâu mang kim quan lớn như vậy, cổ có mỏi hay không.” Nói xong bàn tay vừa vỗ trên cổ vợ hấn vừa nói: “Vi phu giúp nàng lấy xuống cho khỏe.”

Thời Tiêu cũng thật sự là cho kim quan này quá nặng, mặc dù xấu hổ, nhưng cũng tùy hấn cởi xuống, gỡ trâm vòng ngọc trên đầu xuống, xoa tóc ra mới có cảm giác nhẹ nhõm.

Diệp Trì lấy rượu, hai người ngồi đối diện với nhau cùng uống, Diệp Trì lại nói: “Nàng dâu, nàng nóng không, những lúc như vậy, còn mặc quần áo vương vịu như vậy làm cái gì, không bằng cởi hết đi, cũng thoải mái chút ít.” Nói xong tay đưa tới muốn cởi hi bào cho Thời Tiêu.

Nhưng Thời Tiêu đẩy ra hấn, Diệp Trì không vui: “Lúc này rồi, nàng còn khó chịu với ta, nàng dâu, từ hôm nay trở đi, chúng ta là vợ chồng rồi, trên đời này còn có cái gì thân thiết hơn phu thê đâu, nàng nhìn ta đã cởi hết từ sớm rồi nè, nàng còn mặc tám lớp như vậy.”

Thời Tiêu cuối cùng cũng bị hấn nói dao động, chậm rãi cởi hi bào, vừa cởi được một nửa, thì bị Diệp Trì đẩy ngã xuống giường, Diệp Trì sát ruột nói: “Đề nàng cởi như vậy chắc đến sáng quá, xuân tiêu một khắc giá ngàn vàng, nàng dâu, không bằng vi phu cống hiến sức lực thì tốt hơn...”

Màn gấm đỏ thẫm chậm rãi rơi xuống, che khuất cảnh xuân trong màn trướng, ngược lại bên ngoài Thu ma ma nghe thấy động tĩnh bên trong, không khỏi lắc đầu, tiểu gia nhà bọn họ mặc dù xem nàng dâu là một bảo bối, suy cho cùng cũng là đàn ông, đến lúc này cũng chẳng quan tâm tới thương hương tiếc ngọc, nghe động tĩnh này là phải giày vò hết một đêm, sáng mai cũng không biết tiểu vương phi có dậy nổi không nữa, vẫn là lão Vương phi hiểu rõ tính tình Trì Ca.

Thật đúng như Thu ma ma nói, khó khăn lắm mới chờ đến hôm nay, có thể nào không nhiệt tình lăn qua lăn lại chứ, đợi Diệp Trì lăn qua lăn lại đủ rồi thì trời cũng sắp sáng, chợt nhớ tới hôm nay còn phải kính trà cho trưởng bối, còn phải đi vào cung tạ ơn, thân thể vợ hấn vốn yếu ớt, lại bị hấn giằng co cả một đêm, như thế nào chịu nổi, ngược lại là hấn cao hứng quá liền quên mất những thứ này.

Diệp Trì nghiêng đầu nhìn người trong ngực, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã bớt đỏ ửng, mặc dù hai mắt nhắm, nhưng lông mi ướt nhẹ còn vương nước mắt, quả thực là giày vò vợ hấn quá sức, nghĩ đến sáng mai liền buồn bực.

Diệp Trì càng nghĩ càng hối hận, mắt thấy trời cũng sắp sáng rồi, liền không ngủ nữa, thức dậy trước tiên che màn thật kín, lại gọi người, Thu ma ma đi vào nhìn tình hình này, không khỏi buồn cười, thầm nghĩ, bộ đang cất giấu bảo bối hả.

Diệp Trì vừa thấy Thu ma ma đi vào, nhẹ nhàng thở ra, chi... chi ô ô nói với Thu ma ma là thân thể vợ hần yếu đuối gì gì đó, Thu ma ma nhin cười không được mới nói: “Ngược lại là lão Vương phi rất hiểu rõ tính tình Trì ca, sáng sớm đã bảo lão nô việc này, chút nữa gánh ít nước nóng vào, bảo vợ của ngươi ngâm mình sẽ khỏe lại thôi.”

Nói xong từ trong tay áo lấy ra hộp nhỏ bạch ngọc, đưa cho hần, lại không khỏi khuyên nhủ một câu: “Tuy nói phu thê trẻ tuổi khó tránh khỏi những lúc nhiệt tình, thế nhưng hãy vì vợ của ngươi mà ngẫm lại, Trì Ca thân thể khỏe mạnh như trâu ấy, thân thể kia của tiểu vương phi làm sao mà chịu nổi Trì Ca hành hạ như thế, lỡ như lăn qua lăn lại hư mất, xem ngươi làm thế nào.” Càng nói Diệp Trì càng thêm hối hận, đưa Thu ma ma đi ra ngoài, cũng không cho người ta hầu hạ, mình ôm nàng dâu đi ngâm nước nóng.

Thời Tiêu thực sự là chịu tội lớn, cũng không biết một đêm này sao mà chịu đựng được, mặc dù sớm có ma ma nói với nàng chuyện này, suy cho cùng cũng chỉ là nói ngoài miệng, đến lúc thành chuyện thật, đúng là đau vô cùng, đau đến mức bây giờ nàng vẫn còn sợ, mặc dù Diệp Trì ăn nói khép nép hầu hạ nàng tắm rửa, vừa nghĩ tới cơn đau này, Thời Tiêu đời này cũng không muốn để ý đến hần.

Diệp Trì quay qua bên này, nàng quay qua bên kia, Diệp Trì đuổi theo, nàng lại xoay trở về, không biết còn tưởng vợ chồng son đang pha trò, bà tử chải đầu khó khăn lắm mới chải tóc xong, Diệp Trì phát phát tay bảo bà tử lui xuống dưới, tự mình đi đến trước mặt vợ hần nhỏ giọng nhận lỗi: “Hôm qua là vi phu lỗ mãng, quên mất vợ ta thân thể yếu đuối, không chịu nổi giày vò, sau này sẽ không lăn qua lăn lại như thế nữa.”

Thời Tiêu lúc này mới ngẩng đầu nhìn hần: “Đây chính là huynh nói, sau này sẽ không lăn qua lăn lại nữa?”

Trong lòng Diệp Trì nói, không qua lăn lại tiểu gia không phải thành hòa thượng sao, bản thân rõ ràng nói là không nên hành hạ như thế, cũng không nói không lăn qua lăn lại, lời nói mặc dù nghe không sai biệt lắm, nhưng ý tứ lại kém xa, nhưng lúc này cũng không thể hơn thua với vợ hần, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng thuần này, trong lòng không biết có tức giận hần không, bây giờ mà dám nói còn giày vò, vợ hần khó khăn lắm mới chậm chạp xoay lại, không chừng lại không để ý tới hần, dù sao bây giờ trước đáp ứng, chuyện gì qua hôm nay rồi nói tiếp.

Nghĩ đến đây, vội vàng gạt đầu, Thời Tiêu thấy hần đồng ý, thầm nhẹ nhàng thở ra, Diệp Trì thấy sắc mặt vợ hần dần dần hòa hoãn, vội vàng tự tay chọn

một nhánh trâm phượng vàng cài lên tóc vợ hắn, qua tấm gương tỉ mỉ quan sát, chuỗi hạt châu trong miệng chim phượng rủ xuống sáng loáng lay động trước mi tâm của vợ hắn, chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm xinh đẹp, nhưng bông mắt xanh nhàn nhạt trước mắt làm cho Diệp Trì đau lòng, buổi tối hôm qua vợ hắn không ngủ được mà.

Nghĩ đến đây thấp giọng nói: “Chút nữa kính trà trường bồi xong, trở về thay đổi triều phục tiến cung tạ ơn, tới buổi trưa thì ngủ một lúc đi.”

Thời Tiêu nghe xong không khỏi có chút khẩn trương, nàng và Diệp Trì đã gây ra không ít chuyện, trước là Thị Lang phủ, sau là Cửu công chúa, càng đừng nói, nàng và Minh Chương đã từng đính hôn, mặc dù hôm nay đã gả đi, cho dù lão Vương phi mềm lòng không so đo, nhưng còn Vương Gia Vương Phi thì sao.

Mắt nhìn đã đến viện lão Vương phi, Thời Tiêu chỉ cảm thấy trái tim trong lòng ngực của mình bất ổn, nàng vô thức đưa tay che che lòng ngực của mình, không ngờ Diệp Trì lại cầm bàn tay của nàng, Diệp Trì nghiêng đầu nhìn vợ hắn một hồi hồi cười nói: “Sợ cái gì, có gia ở đây, ai có thể làm khó vợ ta chứ.”

Một câu nói bị Thời Tiêu liếc hắn một cái, nhưng cũng buông lỏng một ít, hít một hơi thật sâu, đi theo Diệp Trì đi vào, lão Vương Phi, Vương Gia, Vương Phi sớm đang chờ rồi.

Lão Vương phi ngược lại đã gặp qua Thời Tiêu một lần, Vương Gia Vương Phi thật đúng là lần đầu nhìn thấy, còn nói có thể làm Diệp Trì mê thành như vậy, không biết có phải là một nữ nhân có chút phong tình không, Vương Phi nhớ đến mấy nhân tình trước kia ở bên ngoài của nhi tử, chính là một người so với một người, vì vậy sớm đã nhận định phẩm vị của nhi tử, thích loại nữ nhân có phong tình, vừa thấy Thời Tiêu không khỏi sững sốt một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn tĩnh lặng, mặt mày thanh tú động lòng người, nửa phần xinh đẹp cũng tìm không thấy, ngược lại là cả người có vẻ phong độ nhàn nhạt của người trí thức, vững vàng đứng ở đó, đi hạ lễ mà cũng quy củ.

Vương Phi tuy nói nhận thức, nhưng trong lòng cũng tồn tại ý nghĩ bất bẻ, nhưng lúc này nhìn lên, thật sự tìm không ra cái không tốt, hai người kẻ vai sát cánh đứng ở đằng kia, giống như bức họa kim đồng ngọc nữ, thực tế nhìn dáng vẻ tươi cười kia của nhi tử, miệng đều không khép được, có thể thấy được là tâm ý thỏa mãn, cao hứng giấu cũng không giấu được, vậy thì bà còn xoi mói cái gì.

Ánh mắt Vương Gia rơi vào trên người hai người, thâm thở dài, cũng chẳng trách tiểu tử này chết sống muốn lấy về, Vương Phi câu nói kia rất hay, thay vì chịu đựng làm một đôi vợ chồng bất hòa, chẳng bằng theo ý hắn, nhìn dáng vẻ tiểu tử này vui mừng như thế, cháu trai vàng ngọc của mình nghĩ có lẽ không còn xa.

Dập đầu, kính trà, lão Vương phi kéo tay Thời Tiêu nói: “Con đừng câu thúc, sau này chính là người một nhà, có lời gì cứ nói với bà, nếu Trì Ca khi dễ con, con tới nói cho tổ mẫu, tổ mẫu làm chỗ dựa cho con.”

Diệp Trì mặc kệ: “Lão tổ tông, sao lòng người lại thiên vị vợ ta, ta mới là tôn tử của ngài đó.”

Lão Vương phi nhìn không được PHỐC một tiếng nở nụ cười: “Ta biết người hiểu rõ vợ của người nhất, nhất định sẽ không ganh tị, ít giờ trò trước mặt ta đi, được rồi, người một nhà nói chuyện sau đi, ngược lại vào cung nên đi sớm về sớm, thay đổi quần áo rồi đi đi.”

Diệp Trì chỉ mong sao như thế, thấy dáng vẻ câu nệ này của vợ hẳn liền đau lòng, dắt Thời Tiêu rời đi, đợi các nàng rời đi, Vương Gia cũng đứng dậy cáo lui.

Lão Vương phi mới nói với Vương Phi: “Nha đầu kia thân thể yếu đuối, lại gặp Trì Ca bá vương mạnh mẽ như vậy, thật không biết chịu biết bao đau khổ rồi, người về dặn dò Trì Ca vài câu, đừng có bám dính vợ hẳn sẽ không rời như thế, thân thể cũng giống như kiêu hoa, nào có thể chịu đựng hành hạ như thế.”

Vương Phi nhớ tới dáng vẻ Thời Tiêu vừa đi, nhìn không được cười nói: “Khó khăn lắm mới theo đuổi được, vậy mà lại không biết thương yêu nàng dâu, trở về con sẽ nói với hẳn một chút, nhưng đang là tân hôn yến, sợ con có nói, hẳn cũng nghe không lọt.”

Thu ma ma bên cạnh nói: “Lão nô thấy lão tổ tông lo lắng quá rồi, tuy nói hôm qua có chút hơi quá, hôm nay cũng không biết nói bao nhiêu lời xin lỗi rồi, vị tiểu vương phi này của chúng ta, đừng nhìn mềm mại yếu ớt, nhưng tính tình lại không mềm một chút nào đâu, Trì Ca chúng ta ở trước mặt tiểu vương phi chính là hổ giấy, bên ngoài khiến người ta phải sợ hãi, đụng phải liền đập đổ, nếu Trì Ca lại cứ như vậy, sợ cũng khó khăn.”

Vương Phi nghe xong không khỏi cười nói: “Đúng là thiếu một người quản hẳn như vậy.” Lão Vương phi cũng cười theo: “Trở về nên mời Vương thái y vào phủ xem thể cốt cho nha đầu kia một cái, sớm điều dưỡng cho khỏe mạnh, cũng có thể sớm hoài tăng tôn cho ta.”

Không nói bên này lão tổ tông nhớ tới tăng tôn, trở lại đôi vợ chồng son, thay đổi quần áo, lên xe ngựa, Diệp Trì thấy vợ hẳn có vẻ mệt mỏi, khẽ vươn tay ôm nàng ở trong ngực của mình, để nàng dựa vào bả vai mình, thấp giọng nói: “Còn chút nữa mới đến, nàng nhắm mắt một chút đi, chờ đến nơi ta gọi nàng.”

Thời Tiêu thật sự cũng không chịu nổi gật gật đầu, dựa vào hẳn ngủ, xe ngựa đến cửa cung, Diệp Trì nhìn canh giờ, bảo xe dừng ở bên cạnh, muốn cho vợ hẳn ngủ một lát, không ngờ chỉ nghe thấy một âm thanh quen thuộc bên ngoài: “Hứa Minh Chương, người đứng lại.” Đúng là Cửu công chúa.

Diệp Trì ngược lại không kiêng kỵ Cửu công chúa, đánh giá chuyện lần trước này, nha đầu kia nhìn thấy mình chỉ có trốn, hẳn phiến chính là Hứa Minh Chương, sao chỗ nào cũng đều có hẳn hết vậy, quả thực chính là âm hồn bất tán.

Diệp Trì vô thức cúi đầu nhìn vợ hẳn, quả nhiên, vợ hẳn đã tỉnh, trong đầu Diệp Trì càng không ngừng xoay vòng vòng, thậm nghĩ, nhất định là nghe thấy tên Hứa Minh Chương rồi, bằng không thì vừa ngủ giống như chết kia, sao lập tức tỉnh lại được.

Thật ra thì Diệp Trì thật sự là lòng dạ hẹp hòi, Thời Tiêu tỉnh cũng không phải bởi vì Cửu công chúa gọi một tiếng Hứa Minh Chương, vừa tỉnh lại Thời Tiêu còn có chút mơ hồ, tròng mắt nhìn, mới ý thức được mình đi theo Diệp Trì tiến cung, vừa muốn hỏi đã tới chưa, chợt nghe tiếng Cửu công chúa ở bên ngoài nói: “Người bây giờ có nhớ thương nha đầu kia cũng vô ích, hôm qua Định thân vương phủ cưới vợ, nha đầu kia nở mày nở mặt gả vào Vương Phủ, lên làm tiểu vương phi rồi, đâu còn nhớ người là ai, người đừng làm chuyện ngu ngốc nữa, cho dù người không để ý ta, ta cũng là vị hôn thê của người, Thái hậu chủ hôn, Hoàng Thượng hạ chỉ, trừ phi người không màng đến tính mạng cả nhà mà kháng chỉ bất tuân, bằng không thì đời này chỉ có thể lấy ta.”

Thời Tiêu sửng sốt một chút, mới hiểu được bên ngoài là Cửu công chúa và Minh Chương, chỉ nghe Minh Chương nói: “Vi thần mất hết rồi, vì vậy mới đồng ý hôn sự, công chúa còn bất mãn cái gì.”

Cửu công chúa tức giận mặt đỏ rần: “Hứa Minh Chương, người nói lời thua thiệt này có trái với lương tâm hay không, ta biết trong lòng người oán ta đánh người trong lòng của người, nhưng Diệp Trì cũng đánh lại ta rồi, Thái hậu và mẫu phi đều nói ta không hiểu chuyện, các người nguyên một đám đều biết Thời gia nha đầu bị ủy khuất, có ai để ý tới ta không, ta đường đường là công chúa lại bị như vậy, nếu không phải coi trọng người, sao lại đến nỗi này, ta đâu gì cũng là công chúa kim chi ngọc diệp, lại tình nguyện hao phí thanh xuân chờ người ba năm, người không thể tốt với ta một chút à.”

Thời Tiêu lúc này cũng có chút đồng tình với Cửu công chúa, cho dù nàng ta đánh mình, nhưng nàng ta thật sự dám yêu dám hận, khiến Thời Tiêu cảm thấy có chút tôn kính.

Đang nghĩ ngợi, thì thấy ánh mắt Diệp Trì nặng nề đang nhìn mình, không khỏi nghi ngờ nói: “Huynh nhìn ta như vậy làm cái gì?”

Nhưng Diệp Trì bỗng nhiên cười một tiếng nói: “Không ngờ, gia và Trạng Nguyên Lang ngược lại thật là có duyên, ở chỗ này cũng có thể gặp gỡ, nàng dâu, nàng nói chúng ta xuống dưới chào hẳn được không? Nói như thế nào cũng là thân thích, hẳn có lẽ cũng được xem là biểu ca của nàng, biểu ca biểu muội gặp nhau, không chào hỏi hình như không tốt lắm.”

Mặc dù trên mặt mang ý cười, nhưng giọng nói kia nghe sao cũng không được tự nhiên, Thời Tiêu nhíu nhíu mày: “Huynh là muốn tìm phiến toái cho ta

sao?” Diệp Trì lại nói: “Tìm phiền toái gì chứ, ta đây là hiểu rõ tình hình dụng tâm thay vợ ta mà. Thành thật mà nói, các nàng cũng đã mấy ngày không gặp nhau rồi, hôm nay gặp nhau cũng tốt, ngày nào đó Trạng Nguyên Lang thành phò mã gia, có muốn gặp nhau cũng khó khăn.”

Nói xong liền đẩy cửa xe bước ra, trước một bước xuống dưới, đưa tay đến đỡ nàng, Thời Tiêu bình tĩnh nhìn hắn, cắn cắn môi, cuối cùng nắm tay vịn hắn xuống xe.

Thời Tiêu là muốn tránh hiềm nghi, nhưng Minh Chương lại không nhịn được không nhìn nàng, trên thực tế, hắn chọn tại nơi này thời gian này tiền cung, chính là có ý nghĩ này.

Thời Tiêu xuống xe liền đứng ở bên cạnh xe bất động, Diệp Trì cũng không miễn cưỡng nàng, buông nàng ra, đi tới nói: “Ai ôi!!! Đây là chỗ nào nha, còn chưa thành thân mà đã muốn đánh nhau rồi.”

Cửu công chúa nhìn thấy Diệp Trì có chút muốn lui hai bước, còn Minh Chương vẫn thẳng tắp nhìn Thời Tiêu bên cạnh xe, nhìn như vậy có chút lạ lẫm, phẩm phục Vương Phi phía dưới, sớm không phải Tiêu Tiêu của hắn rồi.

Minh Chương đi tới phía một bước, bỗng nhiên dừng lại, cười khỏ một tiếng, hôm nay hai người mặc dù gần trong gang tấc, nhưng lại cách xa như núi cao, đời này e rằng thời gian hắn có thể thấy nàng cũng không nhiều.

Diệp Trì vốn nghĩ kỹ, rần rần chắc chắc muốn chọc tức Hứa Minh Chương, không ngờ tức giận lại là mình, vừa nhìn thấy dáng vẻ si tình của Hứa Minh Chương đối với vợ hắn, bực bội không có chỗ phát tiết, cũng không có tâm tư tức giận, quay lại đỡ vợ hắn đi vào cửa cung.

Thẳng đến không thấy bóng dáng bọn họ nữa, Minh Chương vẫn không thu hồi tầm mắt, Cửu công chúa đậm chân: “Người thích nàng còn có tác dụng gì?” Minh Chương nghiêng đầu nhìn nàng, chột khom mình làm lễ: “Công chúa, lòng này của Minh Chương này chỉ thuộc về một người, cho dù đời này vô duyên, thì ở trong lòng Minh Chương, nàng cũng là người vợ duy nhất của Minh Chương, nếu công chúa không muốn hỏng cả đời, Minh Chương sẽ tâu xin Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Cửu công chúa giật mình nhìn hắn, chua chát cười cười: “Nếu như có một ngày, người yêu thích ta cũng như thích nàng thì thật tốt, người hôm nay nói lời này, là muốn hại ta sao, người Cáp Bắc Quốc đã đến, gả cho người chung quy vẫn tốt hơn hòa thân nhiều, cho nên, Hứa Minh Chương người nhất định phải làm chức Phò mã này rồi.” Nói xong xoay người lại chạy đi.

Minh Chương sững sờ nhìn cửa cung ngăn người, gã sai vặt của hắn tiến lên thấp giọng nói: “Gia, gió nổi lên rồi ta trở về đi.” Minh Chương khép lại quan phục trên người, có chút lạnh, đây cái lạnh xót xa bụi ngùi của mùa thu xuyên qua quần áo, mà lòng người cũng trở nên phát lạnh.

Mà lúc này không chỉ trái tim của Diệp tiểu gia băng giá, mà cả người chỗ nào cũng lạnh, khuôn mặt thúi tựa như mới từ trong hầm phân đi ra, đi vào cung, liền hát Thời Tiêu ta, bản thân liên tục đi vào bên trong, bỏ xa Thời Tiêu ở phía sau.

Thời Tiêu lúc đầu còn đuổi theo hấn, càng về sau càng bực bội, dứt khoát không đi, hai bà tử đi theo hầu hạ cũng không biết làm sao cho tốt, nghĩ đến hai người này vừa nãy còn như ướp trong mật, chỉ chớp mắt một cái liền thành dáng vẻ này, một người trầm mặt chỉ biết xông về phía trước, một người thì đứng ở bên cạnh, một bước cũng không đi, lúc này nếu chậm trễ, hai người bà cho dù có mười cái mạng cũng đảm đương không nổi.

Tới lúc cấp bách, chợt thấy đằng trước tiểu gia nhà các nàng quay đầu đã trở về, mới nhẹ nhàng thở ra, Diệp Trì vừa rồi thật sự rất tức giận, vừa nghĩ tới Hứa Minh Chương còn muốn lấy vợ hấn, vợ hấn nói không chừng cũng muốn Hứa Minh Chương, liền tức giận, rời đi một hồi, tức giận mới tiêu tan đi một ít, quay đầu lại tìm vợ hấn, đâu còn thấy bóng dáng.

Sau khi ổn định tâm thần ngẫm lại, ngược lại là hấn có chút vô lý cố tình gây sự, liền quay đầu lại, đến trước mặt vợ hấn đưa tay kéo tay Thời Tiêu, nhưng bị Thời Tiêu hất ra, trông thấy ánh mắt lạnh nhạt của vợ hấn, trong lòng Diệp Trì từng cơn chột dạ, vội vàng đi lại dắt nàng, lại bị vợ hấn hất ra, lại đi đến dắt, vợ hấn xoay người lại đi trở về.

Diệp Trì lại càng hoảng sợ, vội vàng nhảy qua ngăn lại: “Nàng dâu nàng đây là muốn đi đâu?” Thời Tiêu mấp máy miệng: “Về đi, ân huệ này ta cũng không cảm tạ nổi, huynh nói với Hoàng Thượng, hôn sự này là giả, sáng mai theo cha ta về quê.”

Diệp Trì ngẩn ngơ, nhưng lại sợ hãi, vội nói: “Nàng dâu nàng đây là nào loạn gì đó, hôm qua khắp kinh thành ai cũng biết nàng gả cho ta, nàng còn muốn chơi xấu sao.”

Thời Tiêu nhìn hấn nói: “Chơi xấu thì sao thế, dù sao thì cũng là huynh chơi xấu trước, nếu không phải huynh chết sống bám lấy ta, ta cũng sẽ không gả cho huynh, hôm nay cũng sẽ không bị huynh chọc tức.”

Nói làm Diệp Trì nhin cười không được: “Ta nào dám làm nàng tức giận, ta không phải là thấy dáng vẻ của nàng khi gặp Hứa Minh Chương, sợ nàng còn nhớ thương hấn, trong đầu ghen tuông, nàng không thể thông cảm cho gia à.”

Thời Tiêu không để ý hấn, vượt qua hấn muốn đi về, Diệp Trì thật sự nóng nảy, vội vàng đi qua giữ chặt nàng, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của vợ hấn bừng bừng, không khỏi thở dài, trong lòng nói, chính mình không phải tự làm tự chịu sao, nhưng cũng không thể quay về mà, đành phải mềm mại dụ dỗ nàng thôi chứ sao bây giờ.

Nghĩ vậy, tiến đến bên tai vợ hấn nói: “Nàng dâu, ta sai rồi, sai rồi vẫn không được sao, nàng tạm tha cho vi phu lần này, sau này đừng nói Hứa Minh

Chương nhìn nàng, cho dù hấn cười với nàng, ta cũng tuyệt không ghen ghét, thoải mái luôn, để cho hấn thấy gia độ lượng biết bao nhiêu.”

Mấy câu nói đó nói xong quá mức buồn cười, Thời Tiêu nhin không được PHỐC một tiếng bật cười, Diệp Trì vừa nhẹ nhàng thờ ra, chợt nghe tiếng Lưu Hải nói: “Ai ôi!!! Hoàng Thượng hỏi hai người đâu rồi, vợ chồng son người sao lại trở về vậy, nhanh một chút mới phải, Thái hậu và vạn tuế gia đang chờ đó...”